

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 maja 2015 r. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. na swoją rzecz kwoty 394.717,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 245.765,65 zł od dnia 20 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 148.952,15 zł od dnia 8 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzi od pozwanego zapłaty z tytułu świadczenia nienależnego, ponieważ wyroki zaoczne, w oparciu o które pozwany wyegzekwował należności, zostały następnie uchylone przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokami z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie sygn. akt I ACa 979/13 oraz z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt I ACa 1447/13. Powód wskazał, iż pozwany wyegzekwował od niego:

- łączną kwotę 245.765,65 zł – na skutek egzekucji komorniczej prowadzonej z wniosku pozwanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku T. G. w sprawie sygn. akt KM 3691/13 na podstawie wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu z dnia 20 sierpnia 2010 r. w sprawie sygn. akt X GC 181/10 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności,

- łączną kwotę 148.952,15 zł – na skutek egzekucji komorniczej prowadzonej z wniosku pozwanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku T. G. w sprawie sygn. akt KM 1942/13 na podstawie wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie sygn. akt X GC 515/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności częściowo w kwocie 7.152,15 zł oraz z tego samego tytułu poprzez dobrowolną zapłatę powoda z zastrzeżeniem zwrotu w wysokości 141.800 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 czerwca 2015 r. pozwany J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2003 r., III CKN 1211/00, zgodnie z którym, gdy świadczenie zostaje spełnione w wykonaniu orzeczenia sądu, owo orzeczenie stanowi podstawę prawną świadczenia, a ten, kto je spełnił, nie może skutecznie twierdzić, że nie był do świadczenia zobowiązany, że zobowiązanie to w chwili świadczenia nie istniało. Pozwany podniósł, iż orzeczenie sądowe stanowi zatem tytuł wyłączający przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia oraz nienależnego świadczenia. Ponadto podniósł, iż koszty egzekucyjne, koszty procesu, koszty zastępstwa prawnego w egzekucji oraz koszty klauzul wykonalności nie mogą być przedmiotem żądania o zwrot z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, jako że nie stanowią one wzbogacenia pozwanego. Ponadto kwoty, które pozwany uzyskał od powoda, zostały przez niego zużyte w taki sposób, iż nie jest już wzbogacony. Pozwany wskazał również, iż wezwania do zapłaty były wysłane na adres, pod którym pozwany nie przebywał, o czym powód wiedział.

Strony podtrzymały swoje stanowiska w toku sprawy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. K. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Usługi remontowo-budowlane J. K. z siedzibą w K. do 31 marca 2014 r.

(dowód: wydruk z (...) k.50)

W dniu 14 października 2008 r. strony zawarły umowę o roboty budowlane, na podstawie której pozwany zobowiązał się przeprowadzić remont i modernizację budynku biurowo-usługowego położonego we W. przy ul. (...).

(dowód: umowa o roboty budowlane. k.8-12)

W czasie trwania umowy pozwany wystąpił do sądu z żądaniem zasądzenia od powoda kar umownych.

(bezsporne)

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 sierpnia 2010 r. wydanym w sprawie sygn. akt X GC 181/10 Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 169.194,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 12.077 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrokiem zaocznym z dnia 4 kwietnia 2011 r. wydanym w sprawie sygn. akt X GC 515/10 Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 125.586,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 9.897 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

(dowód: wyroki zaoczne SO we Wrocławiu k.18-19)

Pozwany wszczął postępowanie egzekucyjne w oparciu o wyroki zaoczne zaopatrzone w klauzulę wykonalności.

(bezsporne)

Powód dokonał płatności na rzecz pozwanego następujących kwot:

- w dniu 20 maja 2011 r. kwotę 141.800 zł tytułem należności z nieprawomocnego wyroku zaocznego z dnia 4 kwietnia 2011 r., sygn. akt X GC 515/10 z zastrzeżeniem zwrotu, jeśli powództwo zostanie oddalone,
- w dniu 23 grudnia 2011 r. kwotę 15.393,58 zł na skutek postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 3691/11,
- w dniu 23 września 2011 r. kwotę 2.123,51 zł na skutek postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 3691/11,
- w dniu 29 września kwotę 221.427,29 zł na skutek postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 3691/11,
- w dniu 30 września 2011 r. kwotę 19.438,34 zł na skutek postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 3691/11,
- w dniu 21 grudnia 2012 r. kwotę 7.152,15 zł na skutek postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 1942/11;

(dowód: dowody wpłaty k.36-40)

Postępowania egzekucyjne w sprawach KM 1942/11 i KM 3691/11 zakończyły się w 2011 r.

(bezsporne)

Powód wniósł apelacje od wyroków Sądu Okręgowego we Wrocławiu.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt I ACa 979/13 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylił wyrok zaoczny Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20 sierpnia 2010 r. i oddalił powództwo w całości oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.600 zł tytułem kosztów postępowania, a także zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt I ACa 1447/13 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylił wyrok zaoczny Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 kwietnia 2011 r. i oddalił powództwo w całości oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.600 zł tytułem kosztów postępowania, a także zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.980 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(dowód: wyroki SA we Wrocławiu wraz z uzasadnieniem k.20-35)

Pismem z dnia 8 stycznia 2014 r. nadanym w dniu 10 stycznia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 244.794,78 zł, na którą składa się: należność główna w wysokości 169.194,88 zł, odsetki liczone od dnia 14 września 2011 r. w wysokości 39.169,76 zł, koszty procesu w wysokości 8.477,00 zł, koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 3.600 zł, koszty klauzuli w wysokości 66 zł, koszty zastępstwa prawnego w egzekucji w wysokości 3.600,00 zł.

zł oraz wyegzekwowane w związku z egzekucją koszty egzekucyjne w wysokość 20.687,14 zł. Termin do zapłaty powód wyznaczył do dnia 19 stycznia 2014 r.

Pismem z dnia 28 stycznia 2014 r. nadanym w dniu 31 stycznia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 152.659,30 zł, na którą składa się: należność główna w wysokości 125.586,57 zł, odsetki liczone od dnia 19 maja 2011 r. w wysokości 6.351,58 zł, koszty procesu w wysokości 9.897,00 zł, koszty klauzuli w wysokości 66 zł, koszty zastępstwa prawnego w egzekucji w wysokości 1.800,00 zł oraz wyegzekwowane w związku z egzekucją koszty egzekucyjne w wysokość 8.952,15 zł. Termin do zapłaty powód wyznaczył do dnia 7 lutego 2014 r.

Wezwania zostały wysłane na adres pozwanego zgodny z adresem określonym w umowie o roboty budowlane zawartej między stronami w dniu 14 października 2008 r.

(dowód: wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k.43-46,84-85)

Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2015 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew i piśmie z dnia 6 grudnia 2015 r., uznając że wnioski te są zbędne do rozstrzygnięcia, poza tym zmierzają do ponownego merytorycznego rozpoznania spraw w związku z umową łączącą strony, które zostały już prawomocnie osądzone.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Powód żądał zapłaty z tytułu świadczenia nienależnego. Pozwany kwestionował powództwo co do zasady oraz co do wysokości.

Nienależne świadczenie jest w ujęciu kodeksu cywilnego jednym z wypadków bezpodstawnego wzbogacenia.

Świadczenie jest nienależne w sytuacjach określonych w art. 410 § 2 k.c., w tym także, jeżeli odpadła jego podstawa. Odpadnięcie podstawy prawnej świadczenia (*condictio causa finita*) zachodzi w sytuacji, gdy w chwili świadczenia jego prawna podstawa istniała, natomiast już po spełnieniu odpadła.

Typowym wypadkiem będzie zapłata na podstawie wykonalnego, lecz nieprawomocnego wyroku zmienionego potem przez wyższą instancję (por. np. wyr. SN z 24.9.1966 r., III PZP 30/66, OSN 1967, Nr 7-8, poz. 127 i uchw. SN z 24.3.1967 r., III PZP 42/66, OSN 1967, Nr 7-8, poz. 124, wyr. SN z 23.5.2003 r., III CKN 1211/00, L. oraz wyr. SN z 4.4.2008 r., I PK 247/07, OSNP 2009, Nr 17-18, poz. 233).

Roszczenie o zwrot takiego świadczenia (kondykcja z art. 410 k.c.) powstaje jedynie w wypadku ostatecznego i trwałego odpadnięcia podstawy prawnej, a nie powstaje w razie przejściowego jej odpadnięcia. W przypadku spełnienia świadczenia na podstawie orzeczenia sądowego, nieprawomocnego lub prawomocnego, następnie uchylonego, nie dochodzi do powstania roszczenia, jeżeli sprawa jest nadal w toku. Dopiero prawomocne zakończenie sprawy i oddalenie powództwa oznacza odpadnięcie podstawy wzbogacenia wobec braku tytułu prawnego wzbogacenia.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował roszczenie powództwa, powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2003 r., III CKN 1211/00 (Legalis nr 278581), zgodnie z którym, gdy świadczenie zostaje spełnione w wykonaniu orzeczenia sądu, owo orzeczenie stanowi podstawę prawną świadczenia, a ten, kto je spełnił, nie może skutecznie twierdzić, że nie był do świadczenia zobowiązany, że zobowiązanie to w chwili świadczenia nie istniało. A zatem orzeczenie sądowe stanowi w ocenie pozwanego tytuł wyłączający przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia oraz nienależnego świadczenia.

Wskazać jednak przede wszystkim należy, iż powyższe orzeczenie odnosi się do sytuacji, w której podstawę świadczenia stanowiło prawomocne orzeczenie sądu, które nie zostało wzruszone przez jego uchylenie lub zmianę i w tym kontekście Sąd Najwyższy odniósł się do zagadnienia braku zobowiązania tego, kto świadczył. W niniejszej

sprawie natomiast świadczenie powoda nastąpiło w oparciu o orzeczenie, które następnie zostało uchylone, a powód opiera swoje żądanie na odpadnięciu podstawy świadczenia. Dlatego też argumentację pozwanego należy uznać za chybioną.

W niniejszej sprawie podstawę zobowiązania powoda stanowił tytuł wykonawczy, który został podważony przez niego w postępowaniu apelacyjnym, skutkiem czego podstawa prawna świadczenia odpadła. W chwili spełniania świadczenia powód wiedział, iż nie był do świadczenia zobowiązany.

Jednakże nawet gdy spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, może on żądać zwrotu świadczenia w opisanych w art. 411 pkt 1 in fine k.c. okolicznościach – tj. jeżeli:

- 1) spełnienie świadczenia nastąpiło w celu uniknięcia przymusu;
- 2) spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu;
- 3) spełnienie świadczenia nastąpiło w wykonaniu nieważnej czynności prawnej.

W niniejszej sprawie zachodzą dwa pierwsze przypadki spełnienia świadczenia.

Uniknięcie przymusu należy rozumieć tu szeroko, tj. jako każde działanie podjęte pod naciskiem grożącego, przymusu albo przymusowego położenia, wykluczającego dobrowolność świadczenie (tak: E. Ł., Bezpodstawne wzbogacenie, s. 87). Działaniem pod przymusem jest zatem spełnienie świadczenia w okolicznościach prowadzonej przeciwko świadczącemu egzekucji. W niniejszej sprawie powód dokonał płatności w toku dwóch postępowań egzekucyjnych.

Złożenie zastrzeżenia zwrotu zabezpiecza świadczącego w sposób niezależny od oceny jego świadomości. Zastrzeżenie takie powinno zostać przy tym wzbogaconemu złożone najpóźniej w chwili dokonania świadczenia. W niniejszej sprawie oświadczenie to zostało złożone w chwili spełnienia świadczenia poprzez umieszczenie w tytule przelewu sformułowania „zapłata z zastrzeżeniem zwrotu gdy oddalone powództwo” (k.36).

Świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. są kwoty świadczone na rzecz pozwanego i wzbogacające go.

W niniejszej sprawie powód żądał kwoty 394.717,80 zł. Pozwany nie kwestionował, iż powód zapłacił świadczenie w tej kwocie w celu uniknięcia przymusu oraz z zastrzeżeniem zwrotu, a zatem bezsporne jest zubożenie powoda w tej wysokości. Jednakże pozwany podniósł, iż powód nie może domagać się w ramach żądania zwrotu z tytułu nienależnego świadczenia kosztów egzekucyjnych, kosztów procesu, kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji oraz kosztów klauzul wykonalności.

Wskazać należy, iż obowiązek zapłaty przez powoda kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego wynikał z wyroków zaocznych Sądu Okręgowego we Wrocławiu, które to wyroki zostały następnie uchylone. A zatem obowiązek zapłaty tych kosztów wynikał z podstawy, która odpadła, wobec czego stanowią one świadczenie nienależne zgodnie z art. 410 § 2 k.c. Zasadne jest również żądanie przez powoda przyznanych wierzycielowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym, jako że koszty te są konsekwencją prowadzenia egzekucji na podstawie nieprawomocnego tytułu wykonawczego, wobec czego brak jest podstaw do traktowania ich inaczej niż kosztów zasądzonych w natychmiast wykonalnym orzeczeniu, które następnie zostało uchylone. Skoro kwota ta została przekazana pozwanemu kosztem majątku powoda, to powinna być zwrócona na podstawie art. 410 § 2 k.p.c. Podobnie należy traktować koszt nadania klauzuli wykonalności.

Odrębną kwestię stanowi natomiast żądanie zwrotu kosztów egzekucji z tytułu nienależnego świadczenia. W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż postępowanie egzekucyjne zakończyło się dwa lata przed uchyceniem wyroków zaocznych stanowiących wraz z klauzulą tytuł wykonawczy. Powód nie miał zatem możliwości skutecznie bronić się zarówno przed samą egzekucją poprzez powództwo przeciwegzekucyjne, jak również przed obciążeniem go kosztami postępowania egzekucyjnego poprzez skargę na czynność komornika. Natomiast gdyby wyroki zaoczne zostały uchylone przed zakończeniem postępowania egzekucyjnym, to pozwany zostałby obciążony opłatą egzekucyjną.

Zgodnie bowiem z art. 825 pkt 2 k.p.c. organ egzekucyjny umorzy postępowanie w całości lub części na wniosek, jeżeli prawomocnym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności albo orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności zostało uchylone lub utraciło moc. Kwestię ponoszenia opłaty egzekucyjnej reguluje art. 49 ust. 2 oraz art. 49 ust. 2a-2c ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz.U.2014 poz. 101 z późn. zm.). Zgodnie tymi przepisami pomimo umorzenia postępowania egzekucyjnego dłużnik nie jest zobowiązany do uiszczenia opłaty egzekucyjnej w sytuacji, gdy wykaże, że orzeczenie na którym oparto klauzulę wykonalności zostało uchylone lub zmienione w taki sposób, iż nie nadaje się do wykonania, utraciło moc lub tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności z przyczyn innych niż zaspokojenie wierzyciela (art. 49 ust. 2a u.k.s.e.). W takiej sytuacji stosuje się odpowiednio art. 49 ust. 4 u.k.s.e., zgodnie z którym w przypadku niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, uiszcza wierzyciel. Możliwość obciążenia opłatą egzekucyjną wierzyciela ma swoje uzasadnienie w tym, iż zazwyczaj ma lub powinien mieć on świadomość, iż tytuł wykonawczy, o jaki oparto wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jest wadliwy. W ocenie Sądu roszczenie powoda o zwrot kosztów egzekucyjnych należy rozpatrywać właśnie na tej płaszczyźnie. Bezspornym jest, iż po stronie powoda nastąpiło zubożenie o kwotę poniesionych przez niego kosztów egzekucyjnych. Koszty egzekucyjne w sytuacji wadliwie wszczętego postępowania egzekucyjnego powinny obciążać pozwanego jako wierzyciela. Ponieważ jednak w niniejszej sprawie pozwany nie został nimi obciążony, zaoszczędził on na swoich wydatkach i zaoszczędzenie to należy traktować jako swego rodzaju wzbogacenie pozwanego. A zatem w ocenie Sądu koszty egzekucji stanowią nienależne świadczenie.

Pozwany podnosił również, iż świadczenie nienależne zużył, wobec czego nie jest już wzbogacony.

Zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Jednakże wierzyciel, który wyegzekwował świadczenie na podstawie uwzględniającego powództwo nieprawomocnego wyroku, opatrzonego rygiorem natychmiastowej wykonalności, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 26 lutego 2004 r., V CK 220/03). W niniejszej sprawie pozwany powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu świadczenia, a zatem ten zarzut uznać należy za bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę 394.717,80 zł.

Od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe. Przepisy regulujące instytucję bezpodstawnego wzbogacenia, a więc i nienależnego świadczenia, nie określają terminu, w jakim nastąpić ma wykonanie obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia. Zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy. W konsekwencji termin spełnienia takiego świadczenia musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez zubożonego. Zgodnie z art. 481 k.c. odsetki od kwoty pieniężnej należą się dopiero za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia.

W niniejszej sprawie powód wezwał do zapłaty pozwanego kwoty 244.794,78 zł do dnia 19 stycznia 2014 r. oraz kwoty 152.659,30 zł do dnia 7 lutego 2014 r. Pozwany kwestionował skuteczność wezwania go do zapłaty, podnosząc iż nie zamieszkiwał pod adresem, na który zostały wysłane wezwania. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż wezwania zostały wysłane na adres pozwanego zgodny z adresem zawartym w umowie o roboty budowlane w dniu 14 października 2008 r. Pozwany w toku postępowania nie wykazał, iż poinformował powoda o zmianie adresu zamieszkania. Ponadto pozwany wniósł o zobowiązanie powoda do przedłożenia dokumentów potwierdzających jedynie okoliczność wysłania wezwań a nie doręczeń (k.59v), co też powód wykazał. Natomiast okoliczność, iż pozwany przebywał w tym czasie za granicą, o czym pełnomocnik pozwanego poinformował powoda, nie ma tutaj znaczenia, bowiem wyjazd taki nie jest równoważny ze zmianą miejsca zamieszkania lub zmianą adresu korespondencyjnego.

Na tej podstawie, biorąc pod uwagę kwoty określone w wezwaniach do zapłaty, Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwoty 244.794,78 zł od dnia 20 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 148.952,15 zł od dnia 8 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, natomiast od kwoty nieobjętej wezwaniem do zapłaty z dnia 10 stycznia 2014 r. tj. kwoty 970,87 zł

Sąd zasądził odsetki od dnia 2 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, przyjmując za dzień wymagalności dzień doręczenie odpisu pozwu pozwanemu. W związku z tym Sąd oddalił powództwo o zapłatę ustawowych odsetek w pozostałej części, o czym orzekł w punkcie drugim wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 26.953 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składa się opłata od pozwu w wysokości 19.736 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSO Alina Gąsior

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem.